

Colors al vent

Subscribe

495. Música i inspiració (2)

Joel Pascual Sánchez

21 hr ago 1

Fa uns dies vaig escriure unes quantes idees al voltant del llibre “*Música i inspiració*” signat per Arthur M. Abell: avui la segona part. Tinc algunes cites del llibre que m’agradaria transcriure aquí, a veure si sóc capaç de donar-hi una unitat a tot plegat.

Colors al vent

486. Música i inspiració (1)

Acabo d’enllestir un llibre que se m’ha fet curiós. De títol “*Música i inspiració*”, i signat per Arthur M. Abell, violinista i periodista musical, fou publicat originalment el 1955 (tot i que manuscrit unes dècades abans) i finalment publicat en català el 2020. El subtítol ho diu quasi tot...

[Read more](#)

14 days ago · 1 like · Joel Pascual Sánchez

Potser una de les idees centrals del llibre és que els diferents músics consultats consideren que la inspiració és el resultat d’una connexió amb allò diví. És realment possible aquesta connexió? Segons el propi Brahms, no només és possible sinó que la seva existència està recollida a l’Evangeli:

“Jesús a Joan 14,10 hi diu: “És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres.” En el verset 12 hi afegeix: “qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i encara en farà de més grans”. Aquesta és una de les més importants, de les moltes declaracions significatives pronunciades per Jesús, i certament una que és ignorada per l’ortodòxia de l’Església. Heu sentit mai algun sermó des de la trona sobre aquest text?”

No en sentireu mai cap. Perquè aquest passatge està categòricament en contradicció amb el de Joan 3, 16, la pedra angular sobre la qual es basa tota l'ortodòxia de l'Església (nota de l'autor: i diu aquest versicle: "Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna"). La gran importància d'aquell verset (de Joan 14,10-12) resideix en el fet que es tracta de les pròpies paraules de Jesús i no de les de l'evangelista o de Pau."

A més, el Nou Testament cristià no és l'únic escrit clàssic de caire espiritual que defensi aquesta connexió. Com a mostra, un botó:

"Lao-Tse, que va viure al voltant de l'any 500 aC, va ser més important que Confuci, si bé, ni de bon tros, és tan famós. L'ensenyament de Confuci no és cap religió; és un sistema ètic amb regles de comportament per a aquest món. En molts aspectes és meravellós, perquè, com Jesús, ensenya la sinceritat. Ara bé, de Déu i de la vida futura, no se'n fa cap esment. En canvi, Lao-Tse era profundament religiós, creia fermament en una vida després de la mort i en una Força totpoderosa i caritativa, de la qual podem fer ús com a objectiu del nostre ennobliment en aquesta vida. Anomenava aquesta Força Esperit, tal com Jesús va fer cinc-cents anys després. I feia aquest aclariment: "No podem definir l'Esperit, però ens en podem apropiat."

Poesia de Lao-Tse:

"El que necessites és dins teu.

Déu ho regala tot.

Confia, creu, escolta't

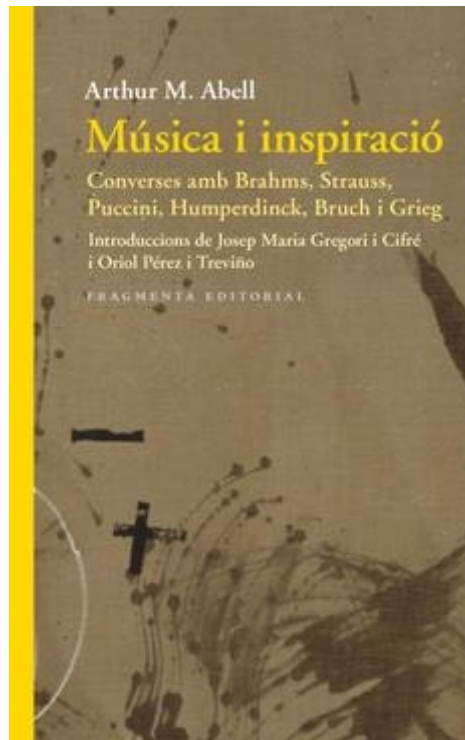
quan t'atreveixes a afirmar el Jo.

La Força és en tu i al teu voltant.

Dirigeix la mirada envers la Llum.

No poden ser mai derrotats

els que s'han atrevit a afirmar el Jo."

Llegir les paraules d'aquest llibre de “Música i inspiració” publicat per *Editorial Fragmenta* t'acosten a l'espiritualitat de l'art, i enriqueixen una experiència humana i cultural al lligar-la a quelcom més Transcendent. És una experiència vital lligada a Déu la que ens fa més humans i més rics. Potser l'art, que en gran mesura fuig d'allò més racional i cerca a través de les capacitats humanes una experiència més emocional i espiritual, pot ser un bon canal de comunicació entre el món terrenal i el món diví. Ja ho deixa entreveure Shakespeare a “*Somni d'una nit d'estiu*”:

“*La visió del poeta,
immersa en un furor excels,
va mirant, ara el cel, ara la terra,
i mentre la imaginació li va forjant
coses desconegudes, amb la ploma
els dona forma i, al no-res eteri,
li atorga un nom i un lloc en aquest món.*”

Aquest vincle entre nosaltres i el Transcendent no només és present quan la inspiració arriba als grans mestres, sinó que és dins nostre: només cal ser-hi prou sensibles. Davant la magnificència de la natura salvatge, enmig de la serenor i la pau interior, envoltats d'aquells que més estimem i quan tot sembla tancar-se en un cercle màgic, descobrim que hi ha quelcom més que no sabem com dir-ne i com descriure-ho, però que sabem, irrefutable i

subjectivament, que hi és. Joseph Addison al seu *Cató*, obra que escriu després de llegir el tractat de Plató sobre la immortalitat, ho expressa així:

*“Tens raó, Plató, ha d'ésser així;
d'on vindria, si no, la bella esperança,
aquest amorós desig,
aquest anhel d'immortalitat?
D'on el neguit secret, la por interior
de precipitar-se en el no-res?
Per què l'anima s'encongeix,
temerosa de la seva destrucció?
Es desvetlla dins nostre la Divinitat;
el cel mateix ens deixa veure una vida futura,
i xiuxiueja aquesta eternitat al cor de l'home.”*

Jo, que sóc científic de formació, educador de professió, cercador en vida, gaudeixo amb aquestes sutileses del llenguatge i aquestes reflexions al voltant de la nostra pròpia essència. Qui podia pensar que un llibre sobre inspiració i música, acabaria transportant-me a l'exploració d'un vincle entre allò humà i allò diví, entre el cos i l'esperit, entre la crua realitat i la emocionant màgia de la vida? L'art té aquesta capacitat d'obrir portes entre mons paral·lels i traspasar allò que sembla infranquejable. Com diu el darrer fragment que transcriu aquí del llibre:

“L'error fonamental dels actuals científics capdavaners es troba en el fet que només creuen allò que els revelen els seus cinc sentits, el que es pot mesurar, fonamentar o bé que pot ser demostrat amb anàlisis químiques. Ara bé, l'anàlisi científica no ens informa de la veritable relació del món amb la humanitat; hi ha molts valors espirituals elevats com són, per exemple, la bellesa, l'amor, el suggeriment, l'ordre, la inspiració, les lleis, la meravellosa parla de les flors i la música, que s'escapen de qualsevol anàlisi científica; i, així no obstant, no són pas menys reals que els fenòmens palpables, als quals els científics donen tant valor. De fet, són d'una importància

superior, perquè aquests valors elevats són eterns, mentre que aquelles coses materials i bastes són passegeres i superficials.”

← Previous

Next →

Write a comment...

Ready for more?

Type your email...

Subscribe

© 2021 Joel Pascual Sánchez. See [privacy](#), [terms](#) and [information collection notice](#)

 Publish on Substack

Colors al vent is on [Substack](#) – the place for independent writing